

Svar:

Jeg kan bl.a. herom henvise til min besvarelse af spørgsmål 1 og spørgsmål 8 samt specielt spørgsmålene 37 og 45.

Spørgsmål I:

Hvorledes kan det begrundes, at patentlovens § 3, stk. 1, nr. 3, der svarer til art. 29 (c) i Fællesskabets Patentkonvention og lovforslagets nr. 3 (§ 3, stk. 4), der skal indføre en bestemmelse svarende til art. 81 i nævnte konvention, anvender en ordlyd, der afviger fra konventionsteksten?

Ville det ikke være mere naturligt at anvende konventionsteksten, hvorved enhver fortolkning bliver overflødig?

Svar:

For så vidt angår patentlovens § 3, stk. 1, nr. 3, er forklaringen på, at denne ikke er enslydende med art. 29 (c) i Fællesskabets Patentkonvention, at man i dansk lovsprog anvender kortere formuleringer, end tilfældet ofte er i internationale konventioner. Der er ingen realitetsforskel mellem de to formuleringer, hvilket også er anført i bemærkningerne til nr. 3 (§ 3) i patentlovsforslaget i 1977-78.

For så vidt angår bemærkningen om, at lovforslagets nr. 3 (§ 3, stk. 4) anvender en ordlyd, der afviger fra konventionsteksten, bemærkes, at dette ikke ses at være tilfældet, idet bestemmelsen netop henviser til konventionens art. 81.

Spørgsmål J:

Da art. 81 i Fællesskabets Patentkonvention omhandler tilfælde, hvor det pågældende produkt er bragt i omsætning såvel her i landet som i et andet fællesskabsland, spørges, om det ikke vil være rimeligere at inkorporere lovforslagets nr. 3 (§ 3, stk. 4) i den pågældende lovs § 3, stk. 3, nr. 2?

Svar:

Den foreslåede redaktionelle ændring ville indebære et brud på den nordiske retsenhed, der som bekendt strækker sig ikke blot til et sammenfald i henseende til rækkefølgen af de enkelte bestemmelser i patentlovene, men også praktisk talt identisk ordlyd af den enkelte paragraf.

Spørgsmål K:

Handelsministeren har, jfr. underbilag 2 til L88 og L96 – bilag 1, spalte 1980-81 vedr. spørgsmålet om omvendt bevisbyrde (Fællesskabets Patentkonvention, art. 75) tidligere afvist at indføre en lignende bestemmelse for nationale patenter.

Det bedes oplyst, om ministeren på grundlag af det af foreningen nu anførte samt det forhold, at Advokatrådet og Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse ligeledes stadig fastholder, at der bør være ensartede bevisbyrderegler, ikke finder anledning til at indtage en ændret holdning til det omhandlede spørgsmål.

Svar:

Efter min opfattelse er der ikke på baggrund af det af Foreningen nu anførte anledning til at indtage en ændret holdning til spørgsmålet om indførelsen af en regel om omvendt bevisbyrde i søgsmål om krænkelse af et patent på en fremgangsmåde til fremstilling af et nyt produkt.

Jeg skal i denne forbindelse henvise til kommentaren til det tilsvarende spørgsmål rejst af Foreningen under behandlingen af lovforslaget til ændring af patentloven i 1978. I tilknytning til det nu af foreningen fremførte bemærkes, at dansk retstradition hidtil kun frembyder få eksempler på omvendt bevisbyrde, og kun såfremt ganske særlige forhold taler herfor. Sådanne særlige forhold ses ikke at foreligge i søgsmål mellem en patenthaver og en påstået krænker.

Indførelsen af en regel om omvendt bevisbyrde for retstvister vedrørende den nævnte type patenter vil i øvrigt betyde en afvigelse mellem den danske patentlov og de øvrige nordiske landes patentlove, hvilket jeg anser for uønskeligt.

Spørgsmål L:

Handelsministeren har ligeledes, jfr. underbilag 2, spalte 1977-1979, afvist at bevare tillægspatenter ved lovændringen i 1978. Giver det forhold, at flere og flere lande har valgt at bevare tillægspatenter anledning til en nyvurdering?

Svar:

Det forhold, at nogle lande, uanset at tillægspatenter ikke kendes i Den europæiske